

ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਨਿਆਂ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆ ਪਹੁੰਚਿਆ ਹੈ - ਨੰਬਰ ਇੱਕ

ਜੀਉਂਦਿਆਂ ਦਾ ਨਿਆਂ ਅਤੇ 9/11 ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ-ਸੰਬੰਧੀ ਮਹੱਤਤਾ

Jeff Pippenger

2024-12-18

ਕਾਫ਼ੀ ਸਮੇਂ ਤੋਂ, ਦਰਅਸਲ 9/11 ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਹੀ, ਅਸੀਂ ਲਗਾਤਾਰ ਇਹ ਸਿੱਖਾਉਂਦੇ ਆਏ ਹਾਂ ਕਿ ਜੀਉਂਦਿਆਂ ਦਾ ਨਿਆਂ 9/11 ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ। ਅਸੀਂ ਇਸ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਬਾਈਬਲ ਦੀਆਂ ਅਨੇਕਾਂ ਗਵਾਹੀਆਂ ਤੋਂ ਸਮਝਿਆ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪਾਸਿਆਂ ਤੋਂ ਸਮਰਥਨ ਦਿੱਤਾ। ਜੁਲਾਈ 2023 ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ, ਅਸੀਂ 9/11 ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਏ ਜੀਉਂਦਿਆਂ ਦੇ ਨਿਆਂ ਦੇ ਹੋਰ ਵੀ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਵੇਰਵਿਆਂ ਨੂੰ ਸਮਝਿਆ ਹੈ, ਉਹਨਾਂ ਵੇਰਵਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਵੱਧ ਜੋ 9/11 ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹੇ ਹੀ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਖੋਜੇ ਗਏ ਸਨ। ਜੀਉਂਦਿਆਂ ਦਾ ਨਿਆਂ 9/11 ਤੋਂ ਹੀ ਕਿਉਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ? ਜੀਉਂਦਿਆਂ ਦਾ ਬਾਈਬਲੀ ਨਿਆਂ ਕੀ ਹੈ?

ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਅਧਿਆਇ ਵਿੱਚ, ਮਸੀਹ ਦੀ ਜੋ ਮੁੱਖ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਹੈ, ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਅਲਫਾ ਅਤੇ ਓਮੇਗਾ ਹੈ, ਆਰੰਭ ਅਤੇ ਅੰਤ ਹੈ, ਪਹਿਲਾ ਅਤੇ ਆਖਰੀ ਹੈ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਸੁਭਾਵ ਦੇ ਉਸੇ ਗੁਣ ਦੀ ਇੱਕ ਮਿਸਾਲ ਉਸ ਵੇਲੇ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਯੂਹੰਨਾ ਨੂੰ ਉਹ ਗੱਲਾਂ ਲਿਖਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਜੋ ਸਨ, ਅਤੇ ਐਸਾ ਕਰਦਿਆਂ ਯੂਹੰਨਾ ਉਹ ਗੱਲਾਂ ਵੀ ਲਿਖ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਜੋ ਆਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸਨ। ਯਿਸੂ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਆਰੰਭ ਦੇ ਨਾਲ ਅੰਤ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਐਸਾ ਹੀ ਹੈ।

ਬਾਈਬਲ ਯਿਸੂ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਵਚਨ ਵਜੋਂ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਪੁਸਤਕ, ਉਤਪੱਤੀ, ਦਾ ਅਰਥ ਹੈ 'ਆਰੰਭ।' ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਆਖਰੀ ਪੁਸਤਕ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੇ ਸੱਚਾਈਆਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਤਪੱਤੀ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਸਤੁਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਉੱਤੇ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਤਪੱਤੀ ਅਲਫਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪਰਕਾਸ਼ ਓਮੇਗਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਕੱਠੇ ਹੋ ਕੇ ਉਹ ਵਚਨ ਹਨ, ਅਤੇ ਵਚਨ ਯਿਸੂ ਹੈ, ਜੋ ਅਲਫਾ ਅਤੇ ਓਮੇਗਾ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਦਸਤਖਤ, ਅਰਥਾਤ ਉਸ ਦਾ ਨਾਮ, ਬਾਈਬਲ ਦੀ ਹਰ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਵਾਲੀ ਪੰਗਤੀ ਦੇ ਅੰਦਰ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਉਹ ਦਸਤਖਤ ਇਹ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਪੰਗਤੀ ਵਿੱਚ ਜੋ ਚਾਨਣ ਹੈ ਉਹ ਸੱਚ ਹੈ।

ਜੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੇ ਕਿਸੇ ਅੰਸ਼ ਦੀ ਕੋਈ ਵਿਆਖਿਆ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਮੋਹਰ ਨਹੀਂ ਧਾਰਦੀ, ਜੇ ਉਸ ਦਾ ਨਾਮ ਹੈ, ਜੇ ਉਸ ਦਾ ਚਰਿੱਤਰ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਵਿਆਖਿਆ ਗਲਤ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਬਚਨ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਦੇ ਸਮੇਂ ਹੋਰ ਵੀ ਕਸੌਟੀਆਂ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਮਨੁੱਖ ਜੋ ਵੀ ਕਸੌਟੀ ਲਾਗੂ ਕਰੇ, ਉਹ ਕਸੌਟੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਦੇ ਅੰਦਰ ਹੀ ਪਰਿਭਾਸ਼ਿਤ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਮਨੁੱਖ-ਘੜੀਆਂ ਕਸੌਟੀਆਂ ਨਾ ਹੋਣ, ਤਾਂ ਮਨੁੱਖ-ਘੜੀਆਂ ਵਿਆਖਿਆਵਾਂ ਵੀ ਘੱਟ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ, ਕਿਉਂ? ਅਤੇ ਕੀ? ਕੀ ਜੀਉਂਦਿਆਂ ਦਾ ਬਾਈਬਲਕ ਨਿਆਂ, ਜੋ 9/11 ਨੂੰ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ ਸੀ?

ਜਦੋਂ ਮਸੀਹ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦਾ ਪਰਿਚਯ ਦਿੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਰੰਭ ਅਤੇ ਅੰਤ ਕਹਿ ਕੇ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਚਰਿੱਤਰ ਦੇ ਉਸ ਗੁਣ ਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ, ਇਹ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਭਵਿੱਖਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾ ਯੂਹੰਨਾ ਨੂੰ ਵਰਤਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਪੂਰੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੀ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਨ ਵਜੋਂ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਉਹ ਯੂਹੰਨਾ ਨੂੰ ਆਗਿਆ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੋ ਕੁਝ ਉਸ ਵੇਲੇ ਯੂਹੰਨਾ ਦੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਸੀ, ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਲਿਖੇ; ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਰਦਿਆਂ ਯੂਹੰਨਾ ਉਸ ਦੀ ਲਿਖਤ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਹੋਣਾ ਹੈ। ਯੂਹੰਨਾ ਮਸੀਹੀ ਕਲੀਸਿਆ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਬਾਹੁੰ ਆਗੂਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਸੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਯੂਹੰਨਾ ਮਸੀਹੀ ਕਲੀਸਿਆ ਦੇ ਅੰਤ ਦਾ ਚਿੱਤਰ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਨਿਧਤਾ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਅਧਿਆਇ ਸੱਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਮਾਲੀ ਹਜ਼ਾਰ ਅਤੇ ਵੱਡੀ ਭੀੜ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ।

ਬਾਈਬਲਕ ਤਰਕ ਇਹ ਹੈ: ਯਿਸੂ ਉਹ ਬਚਨ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਸਭ ਕੁਝ ਰਚਿਆ ਗਿਆ; ਉਹ ਬਚਨ ਜੋ ਸਦਾ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦੇ ਨਾਲ ਮੌਜੂਦ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਬਾਈਬਲ ਵੀ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਬਚਨ ਹੈ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਦੇ ਆਖਰੀ ਸੰਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਦਾ ਜੋ ਪਹਿਲਾ ਗੁਣ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵਸਤੂ ਦੇ

ਅੰਤ ਨੂੰ ਉਸੇ ਹੀ ਵਸਤੂ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਨਾਲ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਬਾਰੇ ਇਸ ਸੱਚਾਈ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਬਾਈਬਲ ਅਧਿਐਨ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਨਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ, ਤਾਂ ਉਹ ਸੱਚਮੁੱਚ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਸਕਦੇ ਕਿ ਜੀਉਂਦਿਆਂ ਦਾ ਨਿਆਂ ਕੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ 9/11 ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਵੀ ਵੱਧ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ, ਇਹ ਲਗਭਗ ਸਮਾਪਤ ਕਿਉਂ ਹੋ ਚੁੱਕਿਆ ਹੈ।

ਅਲਫਾ ਅਤੇ ਓਮੇਗਾ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਦੀ ਇੱਕ ਉਦਾਹਰਨ ਵਜੋਂ, ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਇਸਰਾਏਲ ਆਧੁਨਿਕ ਇਸਰਾਏਲ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਰੂਪ ਹੈ; ਇਹ ਇੱਕ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ-ਸਬੰਧੀ ਸੱਚਾਈ ਹੈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵੀ ਪਹਿਚਾਣਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਇਸਰਾਏਲ ਆਤਮਿਕ ਇਸਰਾਏਲ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ, ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਇਸਰਾਏਲ ਅਤੇ ਆਧੁਨਿਕ ਆਤਮਿਕ ਇਸਰਾਏਲ—ਦੋਹਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਆਰੰਭਕ ਇਤਿਹਾਸ ਅਤੇ ਇੱਕ ਅੰਤਕਾਲੀਨ ਇਤਿਹਾਸ ਹੈ। ਚਾਰ ਇਤਿਹਾਸਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਤਿੰਨ ਅਤੀਤ ਵਿੱਚ ਹਨ, ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਚੌਥੇ ਅਤੇ ਅੰਤਿਮ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਹਾਂ।

ਅਤੀਤ ਦੀਆਂ ਉਹ ਤਿੰਨ ਇਤਿਹਾਸਕ ਕੜੀਆਂ ਧਰਤੀ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਆਖਰੀ ਪੀੜ੍ਹੀ ਦੇ ਤਿੰਨ ਗਵਾਹਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ। ਉਹ ਤਿੰਨ ਅਤੀਤਕ ਇਤਿਹਾਸਕ ਕੜੀਆਂ ਉਸ ਪੀੜ੍ਹੀ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿਸ ਨੂੰ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਈ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਮਾਲੀ ਹਜ਼ਾਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤਿਨਿਧਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਤਿਹਾਸ ਦੀਆਂ ਹੋਰ ਵੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਰੇਖਾਵਾਂ ਹਨ ਜੋ ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਮਾਲੀ ਹਜ਼ਾਰ ਨੂੰ ਸੰਬੰਧਿਤ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਮਾਲੀ ਹਜ਼ਾਰ ਦੀ ਇਹ ਗਿਣਤੀ ਆਪਣੇ ਅੰਦਰ ਉਹ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕਤਾ ਰੱਖਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਮਾਲੀ ਹਜ਼ਾਰ ਉਹ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਇਸਰਾਏਲ ਦੀਆਂ ਬਾਰਾਂ ਕੁਲਾਂ ਨੂੰ ਆਧੁਨਿਕ ਆਤਮਿਕ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਬਾਰਾਂ ਚੋਲਿਆਂ ਨਾਲ ਗੁਣਾ ਕਰਨ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਅਲਫਾ ਅਤੇ ਓਮੇਗਾ ਦੇ ਇੱਕ ਹੋਰ ਉਦਾਹਰਨ ਵਜੋਂ, ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦੇ ਚੌਦਵੇਂ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਤਿੰਨ ਦੂਤ ਇੱਕ ਆਰੰਭਕ ਅਤੇ ਅੰਤਕਾਲੀਨ ਇਤਿਹਾਸ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਮਿਲਰਾਈਟ ਅੰਦੋਲਨ ਤਿੰਨ ਦੂਤਾਂ ਦੇ ਆਰੰਭਕ ਇਤਿਹਾਸ ਦਾ ਪ੍ਰਤਿਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਕ ਸੌ ਚੁਮਾਲੀ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਦਾ ਅੰਦੋਲਨ ਤੀਜੇ ਦੂਤ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇ ਅੰਤ ਸਮੇਂ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦਾ ਪ੍ਰਤਿਨਿਧਿਤਵ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਅਲਫਾ ਅੰਦੋਲਨ ਨੇ 22 ਅਕਤੂਬਰ, 1844 ਨੂੰ ਜਾਂਚਕਾਰੀ ਨਿਆਂ ਦੇ ਆਰੰਭ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕੀਤੀ। ਓਮੇਗਾ ਅੰਦੋਲਨ ਨੇ ਜੀਉਂਦਿਆਂ ਦੇ ਨਿਆਂ ਦੇ ਆਰੰਭ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕੀਤੀ, ਅਤੇ ਇਸ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਨੂੰ 9/11 ਵਜੋਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ।

ਅਲਫਾ ਅਤੇ ਓਮੇਗਾ ਦਾ ਤੀਜਾ ਉਦਾਹਰਨ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਦੁਆਰਾ ਆਸਾਨੀ ਨਾਲ ਸਮਰਥਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਦੀ ਅਲਫਾ ਚਲਾਹਿ ਵਿੱਚ ਦਸ ਕੁਆਰੀਆਂ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਅੱਖਰ-ਅੱਖਰ ਪੂਰਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਪੁਸਤਕ, The Great Controversy ਵਿੱਚ, ਉਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਦੇ ਉਸ ਸਮੇਂ ਪੂਰੇ ਹੋਣ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ, ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਉਹ ਸਿਖਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਲੱਖ ਚੁਮਾਲੀ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਦੀ ਓਮੇਗਾ ਚਲਾਹਿ ਵੀ ਦਸ ਕੁਆਰੀਆਂ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਨੂੰ ਅੱਖਰ-ਅੱਖਰ ਪੂਰਾ ਕਰੇਗੀ। ਮਸੀਹ ਦੇ ਤਿੰਨ ਸੰਖੇਪ ਸਾਕਸ਼ੀ, ਜੋ ਅੰਤ ਨੂੰ ਆਰੰਭ ਨਾਲ ਜੋੜਦੇ ਹਨ।

ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਇਸਰਾਏਲ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਵਿੱਚ, ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਇਬਰਾਨੀਆਂ ਨਾਲ ਵਾਚਾ ਕੀਤਾ, ਜਿਸ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਦਰਵਾਜ਼ਿਆਂ ਦੇ ਚੌਖਟਿਆਂ ਉੱਤੇ ਲੱਗੇ ਲਹੂ ਦੁਆਰਾ ਹੋਈ; ਅਤੇ ਇਹ ਨਿਸ਼ਚਤ ਹੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਬਚਨ ਵਿੱਚ ਅੱਧੀ-ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦਾ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾ ਉਲੇਖ ਹੈ। ਬਪਤਿਸਮਾ ਮਸੀਹ ਨਾਲ ਵਾਚਾਤਮਕ ਸੰਬੰਧ ਦਾ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ, ਅਤੇ ਪੌਲਸ ਸਾਨੂੰ ਸਿਖਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਇਬਰਾਨੀ ਮਿਸਰ ਤੋਂ ਨਿਕਲੇ ਸਨ, ਉਹ ਸਭ ਦੇ ਸਭ “ਬੱਦਲ” ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਲਾਲ “ਸਮੁੰਦਰ” ਵਿੱਚ ਬਪਤਿਸਮਾ ਲਏ ਹੋਏ ਸਨ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਸਮੁੰਦਰ ਤੋਂ ਪਾਰ ਹੋ ਗਏ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੰਨਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਜੋ ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ, ਇੱਕ ਪਰਖ ਹੋਣ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਸੱਤਵੇਂ ਦਿਨ ਦੇ ਸਬਤ ਦਾ ਵੀ ਇੱਕ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ।

“ਮੰਨਾ” ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਪਰਖ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਪਣੀ ਦਸਵੀਂ ਅਤੇ ਅੰਤਿਮ ਪਰਖ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਹੋਏ, ਜਦੋਂ ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਯਹੋਸ਼ੁਆ ਅਤੇ ਕਾਲੇਬ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ, ਤਦ ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਵਾਚਾ ਦੀ ਪੂਜਾ ਵਜੋਂ ਤਿਆਗ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਯਹੋਸ਼ੁਆ ਅਤੇ ਕਾਲੇਬ ਨਾਲ ਵਾਚਾ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਵਾਅਦੇ ਦੇ ਦੋਸ਼ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕੀਤੇ, ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਪੁਰਸ਼ਾਂ ਉੱਤੇ, ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਚਾਲੀ ਸਾਲਾਂ ਦੌਰਾਨ ਜੰਮੇ ਸਨ, ਸੁੰਨਤ ਦੀ ਰੀਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਰੀਤ ਕਾਦੇਸ਼ ਦੀ ਬਗਾਵਤ ਵੇਲੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਤੋਂ ਥੋੜ੍ਹਾ ਪਹਿਲਾਂ ਕਾਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ

ਮੁੜ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਇਹ ਅਲਫਾ ਅਤੇ ਓਮੇਗਾ ਦੀ ਇੱਕ ਮੋਹਰ ਹੈ।

ਜੰਗਲ ਵਿੱਚ ਚਾਲੀ ਸਾਲਾਂ ਦੀ ਭਟਕਣ ਯਹੋਸ਼ੁਆ ਅਤੇ ਕਾਲੇਬ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਬਗਾਵਤ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ, ਅਤੇ ਇਹ ਮੂਸਾ ਵੱਲੋਂ ਚੱਟਾਨ ਨੂੰ ਮਾਰਨ ਦੀ ਬਗਾਵਤ ਨਾਲ ਸਮਾਪਤ ਹੋਈ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਅਤੇ ਕੰਮ ਦੀ ਗਲਤ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਇਸਰਾਏਲ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਅੰਤ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ।

ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਅੰਤ ਸਮੇਂ, ਮਲਾਕੀ ਅਧਿਆਇ ਤਿੰਨ ਵਿੱਚ “ਵਾਅਦੇ ਦੇ ਦੂਤ” ਵਜੋਂ ਯਿਸੂ, ਦਾਨੀਏਲ ਅਧਿਆਇ ਨੌਂ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਹਫ਼ਤੇ ਲਈ ਬਹੁਤਿਆਂ ਨਾਲ “ਵਾਅਦੇ” ਨੂੰ ਪੱਕਾ ਕਰਨ ਲਈ ਆਇਆ। ਵਾਅਦੇ ਦੇ ਦੂਤ ਵਜੋਂ, ਮਸੀਹ ਨੇ ਉਸੇ ਇਤਿਹਾਸਕ ਪ੍ਰਸੰਗ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹੀ ਕਲੀਸੀਆ ਨਾਲ ਵਾਅਦੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਪਹਿਲੇ ਵਾਅਦੇ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਕਰ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਵਾਅਦੇ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ, ਪ੍ਰਭੂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਵਾਅਦੇ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਕਰਕੇ ਇੱਕ ਨਵੇਂ ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਵਾਅਦੇ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ। ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਅੰਤ ਉੱਤੇ ਉਸ ਨੇ ਬਿਲਕੁਲ ਇਹੀ ਕੰਮ ਕੀਤਾ।

ਇੱਕ ਵਾਅਦੇ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਵਿਆਹ ਹੈ, ਅਤੇ ਮਸੀਹ ਦੇ ਜਨਮ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ 70 ਈਸਵੀ ਵਿੱਚ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦੇ ਨਾਸ ਤੱਕ, ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਵੱਲੋਂ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਇਸਰਾਏਲ ਨਾਲ ਇੱਕ ਕ੍ਰਮਵੱਧ ਤਲਾਕ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਤਲਾਕ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਦੋਂ ਲਾਗੂ ਹੋਇਆ—ਉਸ ਦੇ ਜਨਮ ਸਮੇਂ, ਉਸ ਦੀ ਮੌਤ ਸਮੇਂ, ਸਤੀਫ਼ਨ ਦੇ ਪੱਥਰਾਅ ਦੇ ਵੇਲੇ, ਜਾਂ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦੇ ਨਾਸ ਦੇ ਸਮੇਂ?

“ਇਸ ਦੌਰਾਨ ਹਰ ਰਾਸ਼ਟਰ ਦੇ ਉਪਾਸਕ ਉਸ ਮੰਦਰ ਦੀ ਖੋਜ ਕਰਦੇ ਸਨ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਉਪਾਸਨਾ ਲਈ ਸਮਰਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਸੋਨੇ ਅਤੇ ਕੰਮੀਤੀ ਪੱਥਰਾਂ ਨਾਲ ਚਮਕਦਾ ਹੋਇਆ, ਉਹ ਸੁੰਦਰਤਾ ਅਤੇ ਵਿਭਵ ਦਾ ਇੱਕ ਦਰਸ਼ਨ ਸੀ। ਪਰ ਯਹੋਵਾਹ ਹੁਣ ਉਸ ਮੰਦਰ ਮਹਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਸੀ। ਇਸਰਾਏਲ ਨੇ ਇੱਕ ਕੰਮ ਵਜੋਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਤੋਂ ਵੱਖ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਮਸੀਹ ਨੇ, ਆਪਣੀ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਦੀ ਸੇਵਕਾਈ ਦੇ ਅੰਤ ਦੇ ਨੇੜੇ, ਆਖਰੀ ਵਾਰ ਮੰਦਰ ਦੇ ਅੰਦਰਲੇ ਭਾਗ ਵੱਲ ਤੱਕਿਆ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, ‘ਵੇਖੋ, ਤੁਹਾਡਾ ਘਰ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਉਜਾੜ ਛੱਡਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।’ ਮੱਤੀ 23:38। ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਹ ਮੰਦਰ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਦਾ ਘਰ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ; ਪਰ ਜਦੋਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੰਧਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਉਸ ਮੰਦਰ ਤੋਂ—ਜੋ ਉਸ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਲਈ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ—ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਸਦਾ ਲਈ ਹਟਾ ਲਈ ਗਈ।” Acts of the Apostles, 145.

ਜੈਕਾਰਮਈ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੇ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਮਸੀਹ ਨੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕੀਤੀ ਕਿ ਯਹੂਦੀ ਦਾ ਘਰ ਉਜਾੜ ਛੱਡਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਤਲਾਕ ਅੰਤਿਮ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਲਈ, ਜੈਕਾਰਮਈ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੇ ਦਿਨ ਜਦੋਂ ਸੂਰਜ ਡੁੱਬ ਗਿਆ, ਤਦ ਤਲਾਕ ਅੰਤਿਮ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ।

“ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਉਸ ਦੀ ਸੰਭਾਲ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਰਹੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਇੱਕ ਕੋਮਲ ਪਿਤਾ ਭਟਕੇ ਹੋਏ ਪੁੱਤਰ ਉੱਤੇ ਵਿਲਾਪ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਿਵੇਂ ਹੀ ਯਿਸੂ ਨੇ ਉਸ ਪਿ੍ਯ ਨਗਰੀ ਉੱਤੇ ਰੋਇਆ। ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਕਿਵੇਂ ਛੱਡ ਦਿਆਂ? ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਵਿਨਾਸ਼ ਲਈ ਸਮਰਪਿਤ ਹੋਇਆ ਕਿਵੇਂ ਵੇਖਾਂ? ਕੀ ਮੈਨੂੰ ਤੈਨੂੰ ਤੇਰੇ ਅਧਰਮ ਦਾ ਪਿਆਲਾ ਭਰ ਲੈਣ ਲਈ ਜਾਣ ਦੇਣਾ ਹੀ ਪਵੇਗਾ? ਇੱਕ ਆਤਮਾ ਦਾ ਮੁੱਲ ਇੰਨਾ ਵੱਡਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਮੁਕਾਬਲੇ ਵਿੱਚ ਸੰਸਾਰ ਨਿਰਅਰਥਕਤਾ ਵਿੱਚ ਡੁੱਬ ਜਾਂਦੇ ਹਨ; ਪਰ ਇੱਥੇ ਤਾਂ ਇੱਕ ਪੂਰੀ ਕੌਮ ਨਾਸ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਤੇਜ਼ੀ ਨਾਲ ਪੱਛਮ ਵੱਲ ਢਲਦਾ ਸੂਰਜ ਆਕਾਸ਼ ਤੋਂ ਅਦ੍ਰਿਸ਼ ਹੋ ਜਾਂਦਾ, ਤਦ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਦਾ ਦਿਨ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਜਾਂਦਾ। ਜਦੋਂ ਜਲੂਸ ਜੈਤੂਨ ਪਹਾੜ ਦੀ ਢਲਾਣ ਉੱਤੇ ਠਹਿਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਤਦ ਵੀ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਲਈ ਤੋਬਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਦੇਰ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਸੀ। ਦਇਆ ਦੀ ਦੂਤਨੀ ਉਸ ਵੇਲੇ ਨਿਆਂ ਅਤੇ ਜਲਦੀ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਦੰਡ ਨੂੰ ਥਾਂ ਦੇਣ ਲਈ ਸੁਵਰਣ ਸਿੰਘਾਸਨ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰਣ ਵਾਸਤੇ ਆਪਣੇ ਪੰਖ ਸਮੇਟ ਰਹੀ ਸੀ। ਪਰ ਮਸੀਹ ਦਾ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਭਰਪੂਰ ਮਹਾਨ ਹਿਰਦਾ ਅਜੇ ਵੀ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਦਿਆਵਾਂ ਦਾ ਤਿਰਸਕਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਸ ਦੀਆਂ ਚੇਤਾਵਨੀਆਂ ਨੂੰ ਅਣਗੌਲਿਆ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਜੇ ਹੁਣ ਉਸ ਦੇ ਲਹੂ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਹੱਥ ਰੰਗਣ ਵਾਲੀ ਸੀ। ਜੇ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਕੇਵਲ ਤੋਬਾ ਕਰ ਲੈਂਦੀ, ਤਾਂ ਅਜੇ ਵੀ ਬਹੁਤ ਦੇਰ ਨਹੀਂ ਹੋਈ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਡੁੱਬਦੇ ਸੂਰਜ ਦੀਆਂ ਆਖਰੀ ਕਿਰਣਾਂ ਮੰਦਰ, ਮੀਨਾਰ ਅਤੇ ਚੋਟੀ ਉੱਤੇ ਅਜੇ ਵੀ ਠਹਿਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ, ਕੀ ਕੋਈ ਭਲਾ ਦੂਤ ਉਸ ਨੂੰ ਉੱਧਾਰਕ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਵੱਲ ਨਾ ਲੈ ਜਾਂਦਾ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਵਿਪਤੀ ਨੂੰ ਨਾ ਟਾਲ ਦਿੰਦਾ? ਮੰਦਰ ਪਰ ਅਪਵਿੱਤਰ ਨਗਰੀ, ਜਿਸ ਨੇ ਨਬੀਆਂ ਨੂੰ ਪੱਥਰ ਮਾਰੇ ਸਨ, ਜਿਸ ਨੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਜੇ ਆਪਣੀ ਅਤੋਬਾਪਣ ਕਰਕੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਗੁਲਾਮੀ ਦੀਆਂ ਬੇੜੀਆਂ ਵਿੱਚ ਜਕੜ

ਰਹੀ ਸੀ,—ਉਸ ਦਾ ਦਇਆ ਦਾ ਦਿਨ ਲਗਭਗ ਸਮਾਪਤ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਸੀ!”

“ਤਦ ਵੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਆਤਮਾ ਫਿਰ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਨਾਲ ਬੋਲਦਾ ਹੈ। ਦਿਨ ਮੁਕਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਮਸੀਹ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੋਰ ਗਵਾਹੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਗਵਾਹੀ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਉੱਚੀ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ-ਭਰੇ ਅਤੀਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦਾ ਉੱਤਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਜੇ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਇਸ ਪੁਕਾਰ ਨੂੰ ਸੁਣ ਲਵੇ, ਜੇ ਉਹ ਉਸ ਉੱਧਾਰਕ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਵੇ ਜੇ ਉਸ ਦੇ ਫਾਟਕਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਬਚਾਈ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।”

“ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦੇ ਸ਼ਾਸਕਾਂ ਤੱਕ ਇਹ ਖ਼ਬਰਾਂ ਪਹੁੰਚ ਚੁੱਕੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਯਿਸੂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਇੱਕ ਵੱਡੀ ਭੀੜ ਦੇ ਨਾਲ ਸ਼ਹਿਰ ਵੱਲ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਪਰ ਉਹਨਾਂ ਕੋਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਲਈ ਕੋਈ ਸਵਾਗਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਡਰ ਦੇ ਮਾਰੇ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਲਈ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਆਸ ਨਾਲ ਕਿ ਭੀੜ ਨੂੰ ਤਿਤਰ-ਬਿਤਰ ਕਰ ਦੇਣ। ਜਦੋਂ ਜਲੂਸ ਜੈਤੂਨ ਦੇ ਪਹਾੜ ਤੋਂ ਹੇਠਾਂ ਉਤਰਣ ਹੀ ਵਾਲਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਸ਼ਾਸਕ ਉਸ ਦਾ ਰਾਹ ਰੋਕ ਲੈਂਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਇਸ ਕੋਲਾਹਲਪੂਰਣ ਆਨੰਦ ਦਾ ਕਾਰਨ ਪੁੱਛਦੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਇਹ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਕਰਦੇ ਹਨ, ‘ਇਹ ਕੌਣ ਹੈ?’ ਤਾਂ ਚੇਲੇ, ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਦੀ ਆਤਮਾ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਏ, ਇਸ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦਾ ਉੱਤਰ ਦਿੰਦੇ ਹਨ। ਵਾਕਪਟੂ ਲਹਿਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਉਹ ਮਸੀਹ ਸੰਬੰਧੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਆਂ ਨੂੰ ਦੁਹਰਾਉਂਦੇ ਹਨ:”

“ਆਦਮ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸੇਗਾ, ਇਹ ਇਸਤ੍ਰੀ ਦੀ ਸੰਤਾਨ ਹੈ ਜੋ ਸੱਪ ਦਾ ਸਿਰ ਕੁਚਲ ਦੇਵੇਗੀ।”

“ਅਬਰਾਹਾਮ ਤੋਂ ਪੁੱਛੋ, ਉਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸੇਗਾ, ਇਹ ‘ਮੇਲਕੀਸੇਦੇਕ, ਸਾਲੇਮ ਦਾ ਰਾਜਾ’ ਹੈ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਰਾਜਾ। ਉਤਪੱਤੀ 14:18।”

“ਯਾਕੂਬ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸੇਗਾ, ਉਹ ਯਹੂਦਾ ਦੇ ਗੋਤ ਦਾ ਸ਼ੀਲੋਹ ਹੈ।”

“ਯਸਾਇਆ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸੇਗਾ, ‘ਇਮਾਨੂਏਲ,’ ‘ਅਦਭੁੱਤ, ਸਲਾਹਕਾਰ, ਪਰਾਕ੍ਰਮੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ, ਅਨੰਤ ਪਿਤਾ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਦਾ ਰਾਜਕੁਮਾਰ।’ ਯਸਾਇਆ 7:14; 9:6।”

“ਯਿਰਮਿਯਾਹ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸੇਗਾ, ਦਾਉਦ ਦੀ ਟਾਹਣੀ, ‘ਯਹੋਵਾਹ ਸਾਡੀ ਧਾਰਮਿਕਤਾ ਹੈ।’ ਯਿਰਮਿਯਾਹ 23:6।”

“ਦਾਨੀਏਲ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸੇਗਾ, ਉਹੀ ਮਸੀਹਾ ਹੈ।”

“ਹੇਸ਼ੇਆ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸੇਗਾ, ਉਹ ‘ਸੈਨਿਆਂ ਦਾ ਯਹੋਵਾਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੈ; ਯਹੋਵਾਹ ਹੀ ਉਸ ਦਾ ਸਮਾਰਕ ਨਾਮ ਹੈ।’ ਹੇਸ਼ੇਆ 12:5।”

“ਯੂਹੰਨਾ ਬਪਤਿਸਮਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸੇਗਾ, ਉਹ ‘ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਮੇਮਣਾ ਹੈ, ਜੋ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਪਾਪ ਨੂੰ ਦੂਰ ਕਰਦਾ ਹੈ।’ ਯੂਹੰਨਾ 1:29.

“ਮਹਾਨ ਯਹੋਵਾਹ ਨੇ ਆਪਣੇ ਸਿੰਹਾਸਨ ਤੋਂ ਇਹ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ, ‘ਇਹ ਮੇਰਾ ਪਿਆਰਾ ਪੁੱਤਰ ਹੈ।’ ਮੱਤੀ 3:17।”

“ਅਸੀਂ, ਉਸ ਦੇ ਚੇਲੇ, ਇਹ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਦੇ ਹਾਂ: ਇਹ ਯਿਸੂ ਹੈ, ਮਸੀਹਾ, ਜੀਵਨ ਦਾ ਰਾਜਕੁਮਾਰ, ਸੰਸਾਰ ਦਾ ਉਧਾਰਕ।”

“ਅਤੇ ਹਨੇਰੇ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦਾ ਰਾਜਕੁਮਾਰ ਉਸ ਨੂੰ ਮੰਨਦਾ ਹੋਇਆ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ‘ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਜਾਣਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਤੂੰ ਕੌਣ ਹੈਂ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਪਵਿੱਤਰ ਜਣੇਆ।’ ਮਰਕੁਸ 1:24।” ਯੂਗਾਂ ਦੀ ਆਸ, 577-579.

ਮਸੀਹ ਦੇ ਜਿੱਤਮਈ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਮਿਲਰਾਈਟ ਸਮੇਂ-ਅੰਤਰਾਲ ਵਿੱਚ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਦਾ ਪ੍ਰਤਿਰੂਪ ਸੀ। ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਦਾ ਇਹ ਉਧਰਣ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਇਹ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ, ਲੋਕ ਪਵਿੱਤਰ ਆਤਮਾ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਆ ਗਏ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਮਸੀਹ ਰੁਕਿਆ ਅਤੇ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਉੱਤੇ ਰੋਇਆ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਨੇ ਆਪਣਾ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਰੱਖਿਆ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਸ ਦਾ ਸਾਹਮਣਾ ਯਹੂਦੀ ਅਗਵਾਈ ਨਾਲ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸ ਕਹਾਣੀ ਦੇ ਕੁਝ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਗੁਣਾਂ ਨੂੰ ਅਲੱਗ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਤਾਂ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਰਾਹ-ਚਿੰਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਪਛਾਣ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕੇ ਜੋ ਮਿਲਰਾਈਟਾਂ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਦੁਹਰਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਪਰ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਂ ਆਰੰਭ ਅਤੇ ਅੰਤ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਗੱਲ ਦਰਸਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ। ਜੇ ਅਸੀਂ ਹੁਣੇ ਸਿਸਟਰ ਵਾਈਟ ਤੋਂ ਉਧਰਿਤ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਹ ਇੱਕ ਅਧਿਆਇ ਦੇ ਅੰਤ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਗਲੇ

ਅਧਿਆਇ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਿੰਦੀ ਹੈ।

ਮਸੀਹ ਦਾ ਯਹੂਸ਼ਲਮ ਵਿੱਚ ਵਿਜੈਮਈ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਉਸ ਦੇ ਆਕਾਸ਼ ਦੇ ਬੱਦਲਾਂ ਵਿੱਚ ਸਮਰੱਥਾ ਅਤੇ ਮਹਿਮਾ ਨਾਲ, ਦੂਤਾਂ ਦੀ ਵਿਜੈ-ਧੁਨੀ ਅਤੇ ਸੰਤਾਂ ਦੇ ਆਨੰਦ-ਉਲਾਹੇ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ, ਆਉਣ ਦਾ ਇੱਕ ਮੰਦ ਪੂਰਵ-ਸੰਕੇਤ ਸੀ। ਤਦ ਮਸੀਹ ਦੇ ਪੁਰੋਹਿਤਾਂ ਅਤੇ ਫਰੀਸੀਆਂ ਨੂੰ ਕਹੇ ਬਚਨ ਪੂਰੇ ਹੋਣਗੇ: 'ਹੁਣ ਤੋਂ ਤੁਸੀਂ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਵੇਖੋਗੇ, ਜਦ ਤੱਕ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਨਾ ਕਰੋ, ਧੰਨ ਹੈ ਉਹ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਨਾਮ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ।' ਮੱਤੀ 23:39. ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਵਾਲੇ ਦਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਜ਼ਕਰਿਆਹ ਨੂੰ ਉਸ ਅੰਤਿਮ ਵਿਜੈ ਦੇ ਦਿਨ ਨੂੰ ਵਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ; ਅਤੇ ਉਸ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਵਿਨਾਸ਼ ਨੂੰ ਵੀ ਦੇਖਿਆ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਹਿਲੇ ਆਗਮਨ ਵੇਲੇ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ: 'ਉਹ ਮੇਰੀ ਓਰ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਬੇਧਿਆ ਹੈ, ਤੱਕਣਗੇ, ਅਤੇ ਉਸ ਲਈ ਉਹ ਇਉਂ ਵਿਲਾਪ ਕਰਨਗੇ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਆਪਣੇ ਇਕਲੌਤੇ ਪੁੱਤਰ ਲਈ ਵਿਲਾਪ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਸ ਲਈ ਇਉਂ ਕਲੇਸ਼ਿਤ ਹੋਣਗੇ ਜਿਵੇਂ ਕੋਈ ਆਪਣੇ ਪਹਿਲੇ ਲਈ ਕਲੇਸ਼ਿਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।' ਜ਼ਕਰਿਆਹ 12:10. ਇਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਮਸੀਹ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਦੇਖ ਲਿਆ ਸੀ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਸ਼ਹਿਰ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਉੱਤੇ ਰੋਇਆ। ਯਹੂਸ਼ਲਮ ਦੇ ਸਮਾਇਕ ਨਾਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਲੋਕ ਦੀ ਅੰਤਿਮ ਨਾਸ਼ ਨੂੰ ਦੇਖਿਆ ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਦੇ ਲਹੂ ਦੇ ਦੋਸ਼ੀ ਸਨ।

"ਚੇਲਿਆਂ ਨੇ ਮਸੀਹ ਪ੍ਰਤੀ ਯਹੂਦੀਆਂ ਦੀ ਘਿੂਣਾ ਨੂੰ ਵੇਖਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਉਹ ਹਾਲੇ ਤੱਕ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝੇ ਸਨ ਕਿ ਇਹ ਕਿਸ ਨਤੀਜੇ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਵੇਗੀ। ਉਹ ਹਾਲੇ ਤੱਕ ਇਸਰਾਏਲ ਦੀ ਅਸਲ ਅਵਸਥਾ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਉਸ ਪ੍ਰਤਿਫਲ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਸਨ ਜੋ ਯਹੂਸ਼ਲਮ ਉੱਤੇ ਆ ਪੈਣਾ ਸੀ। ਇਹ ਗੱਲ ਮਸੀਹ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤਮਈ ਪਾਠ ਰਾਹੀਂ ਖੋਲੀ।"

"ਯਹੂਸ਼ਲਮ ਲਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਆਖਰੀ ਅਪੀਲ ਵਿਅਰਥ ਗਈ ਸੀ। ਯਾਜਕਾਂ ਅਤੇ ਹਾਕਮਾਂ ਨੇ ਭੁਤਕਾਲ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕਾਰੀ ਆਵਾਜ਼ ਨੂੰ ਭੀੜ ਵੱਲੋਂ, 'ਇਹ ਕੌਣ ਹੈ?' ਇਸ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦੇ ਉੱਤਰ ਵਿੱਚ, ਗੁੰਜਦੇ ਹੋਏ ਸੁਣਿਆ ਸੀ; ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਨਾ ਕੀਤਾ। ਕ੍ਰੋਧ ਅਤੇ ਅਚੰਭੇ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਚੁੱਪ ਕਰਾਉਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਭੀੜ ਵਿੱਚ ਰੋਮੀ ਅਧਿਕਾਰੀ ਵੀ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਉਸਦੇ ਵੈਰੀਆਂ ਨੇ ਯਿਸੂ ਦੀ ਨਿੰਦਾ ਇਹ ਕਹਿ ਕੇ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਹ ਬਗਾਵਤ ਦਾ ਆਗੂ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਹ ਦਰਸਾਇਆ ਕਿ ਉਹ ਮੰਦਰ ਉੱਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਯਹੂਸ਼ਲਮ ਵਿੱਚ ਰਾਜਾ ਵਜੋਂ ਰਾਜ ਕਰਨ ਹੀ ਵਾਲਾ ਹੈ।" *The Desire of Ages*, 580.

ਜਿਸ ਬਿੰਦੂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਛੱਡਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ, ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਮਸੀਹ ਦਾ ਯਹੂਸ਼ਲਮ ਵਿੱਚ ਜੈਕਾਰਭਰਾ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕੇਵਲ ਮਿਲਰਾਈਟ ਇਤਿਹਾਸ ਦੀ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦਾ ਹੀ ਪ੍ਰਤੀਕ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਅੰਤ ਦਾ ਵੀ ਪ੍ਰਤੀਕ ਹੈ। ਇਹ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੇਥੀ ਦੇ ਅਧਿਆਇ ਵੀਹ ਦੇ ਸਹਸ੍ਰਾਬਦੀ ਦੇ ਆਰੰਭ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਨਾਲ ਵੀ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਹਸ੍ਰਾਬਦੀ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਨਵੇਂ ਯਹੂਸ਼ਲਮ ਨਾਲ ਉਸ ਦੀ ਵਾਪਸੀ ਨਾਲ ਵੀ। ਇਹ ਉਸ ਦੀ ਦੂਜੀ ਆਮਦ 'ਤੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂ ਦੀ ਮੌਤ ਨਾਲ ਵੀ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਸਹਸ੍ਰਾਬਦੀ ਦੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਨਿਆਇ ਨਾਲ ਵੀ। ਆਖਰੀ ਪੈਰੇ ਦਾ ਆਰੰਭ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਕਰਿੰਦਾ ਹੈ, "ਯਹੂਸ਼ਲਮ ਲਈ ਆਖਰੀ ਬੇਨਤੀ ਵਿਅਰਥ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਯਾਜਕਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਾਸਕਾਂ ਨੇ ਅਤੀਤ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਆਵਾਜ਼ ਨੂੰ ਭੀੜ ਦੀ ਬੋਲੀ ਵਿੱਚ ਗੁੰਜਦੀ ਸੁਣਿਆ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਇਸ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦੇ ਉੱਤਰ ਵਿੱਚ, 'ਇਹ ਕੌਣ ਹੈ?' ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸਨੂੰ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਦੀ ਆਵਾਜ਼ ਵਜੋਂ ਸਵੀਕਾਰ ਨਾ ਕੀਤਾ।"

ਆਖਰੀ ਬੇਨਤੀ ਵਿਅਰਥ ਰਹੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਬੇਨਤੀ ਨੂੰ "ਅਤੀਤ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਵਾਲੀ ਆਵਾਜ਼" ਵਜੋਂ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਮਸੀਹ ਦੇ ਦਿਨਾਂ ਵਿੱਚ ਭੀੜ ਨੇ ਆਪਣੀ ਆਖਰੀ ਬੇਨਤੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪੁਰਾਣੇ ਰਾਹਾਂ ਵੱਲ ਮੁੜ ਆਉਣ ਬਾਰੇ ਯਿਰਮਿਯਾਹ ਦੀ ਸਲਾਹ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ line upon line ਦੀ ਵਿਧੀ ਨੂੰ ਵੀ ਮਨਜ਼ੂਰ ਨਾ ਕੀਤਾ, ਕਿਉਂਕਿ ਚੇਲਿਆਂ ਨੇ "ਇਹ ਕੌਣ ਹੈ" ਇਸ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦਾ ਉੱਤਰ ਕਈ ਗਵਾਹਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਲਿਆ ਕੇ, line upon line, from here a little and there a little, ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

ਜਦੋਂ ਮਸੀਹ ਯਹੂਸ਼ਲਮ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਰਾਹ ਵਿੱਚ ਠਹਿਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀ ਪੂਰਤੀ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਚੇਲੇ ਮਸੀਹ ਦੇ ਸਵਾਰ ਹੋਣ ਲਈ ਗਾਧੀ ਨੂੰ ਲਿਆਉਂਦੇ ਹਨ। ਉਸ ਨੇ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਪਸ਼ੂ ਦੀ ਸਵਾਰੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਪਸ਼ੂ ਉੱਤੇ ਵੀ ਕਦੇ ਕਿਸੇ ਨੇ ਸਵਾਰੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇਹ ਤਰਕ ਇੱਕ ਅਚਰਜ ਦੀ ਪਹਿਚਾਣ ਕਰਾਉਂਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਕਿਹੜਾ ਪਸ਼ੂ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਹੀ ਕਿਸੇ ਸਵਾਰ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲੈਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਕੌਣ ਜਾਣਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੀ ਗਾਧੀ ਦੀ ਸਵਾਰੀ ਕਿਵੇਂ ਸੰਭਾਲਣੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਇਹ ਨਾ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇ। ਇਹ ਉਸ ਵੇਲੇ ਵਰਗਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਫ਼ਿਲਿਸਤੀ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਭੇਟ ਨੂੰ ਸੰਦੂਕ ਦੇ ਨਾਲ ਰਥ ਉੱਤੇ ਰੱਖਿਆ, ਅਤੇ ਦੋ ਅਜਿਹੀਆਂ ਗਾਧੀਆਂ ਨੂੰ

ਜੋਤਿਆ ਜੋ ਦੇਵੇਂ ਆਪਣੇ ਬੱਛਿਆਂ ਨੂੰ ਦੁੱਧ ਪਿਲਾ ਰਹੀਆਂ ਸਨ, ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਰਥ ਨਹੀਂ ਖਿੱਚਿਆ ਸੀ; ਅਤੇ ਉਹ ਤੁਰੰਤ ਹੀ ਆਪਣੇ ਬੱਛਿਆਂ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਸੰਦੂਕ ਨੂੰ ਇਬਰਾਨੀਆਂ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਲੈ ਜਾਣ ਲਈ ਯਾਤਰਾ ਉੱਤੇ ਚੱਲ ਪਈਆਂ। ਸੰਦੂਕ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਵੱਲ ਆਪਣੇ ਰਸਤੇ ਉੱਤੇ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਦਾਉਦ ਆਖ਼ਿਰਕਾਰ ਉਸ ਨੂੰ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਮਸੀਹ ਦੇ ਵਿਜੈਮਈ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕਾਤਮਕ ਪੁਰਵਰੂਪ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ।

ਜਦੋਂ ਮਸੀਹ ਉਸ ਗਏ ਉੱਤੇ ਸਵਾਰ ਹੋਇਆ, ਤਾਂ ਲੋਕਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਕੱਪੜੇ ਰਾਹ ਵਿੱਚ ਵਿਛਾਉਣੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੇ, ਖਜੂਰ ਦੀਆਂ ਟਾਹਣੀਆਂ ਕੱਟ ਕੇ ਵਿਛਾਈਆਂ, ਅਤੇ ਉੱਚੀਆਂ ਪੁਕਾਰਾਂ ਗੂੰਜਣ ਲੱਗੀਆਂ, “ਦਾਉਦ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਨੂੰ ਹੋਸੰਨਾ; ਧੰਨ ਹੈ ਉਹ ਜੋ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਨਾਮ ਵਿੱਚ ਆਉਂਦਾ ਹੈ! ਸਰਬੋੱਚ ਵਿੱਚ ਹੋਸੰਨਾ।” (ਮੱਤੀ 21:9) ਆਗੂਆਂ ਨੇ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਭੀੜ ਨੂੰ ਚੁੱਪ ਕਰਾਉਣ ਲਈ ਕਿਹਾ। ਉਹ ਅੱਗੇ ਵਧੇ, ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਰੁਕਿਆ ਤਾਂ ਜੋ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਤੀਕਿਤ ਖੋਈ ਹੋਈ ਮਨੁੱਖਤਾ ਉੱਤੇ ਰੋ ਸਕੇ। ਫਿਰ ਜਲੂਸ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ ਅਤੇ ਆਗੂਆਂ ਨੇ ਇੱਕ ਵਾਰ ਫਿਰ ਦਖ਼ਲ ਦਿੱਤਾ, ਇਹ ਜਾਣਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਯਿਸੂ ਕੌਣ ਹੈ। ਤਦੋਂ ਚੇਲਿਆਂ ਨੇ ਨਬੀਆਂ ਦੀ ਸਾਖੀ ਨੂੰ ਪੰਕਤੀ ਉੱਤੇ ਪੰਕਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰ ਦਿੱਤਾ।

ਜਿਸ ਇਤਿਹਾਸ ਉੱਤੇ ਅਸੀਂ ਹੁਣ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ, ਉਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲਾਜਰਸ ਦਾ ਪੁਨਰੁਥਾਨ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਜੋ ਦੱਸ ਕੁਆਰੀਆਂ ਦੀ ਉਪਮਾ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਲੜੀ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਦਾਉਦ ਦੇ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਵਿੱਚ ਜਿੱਤਮਈ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੀ ਲੜੀ ਵਿੱਚ ਉਜ਼ਜ਼ਾਹ ਵੱਲੋਂ ਸੰਦੂਕ ਨੂੰ ਛੁਹਣ ਦੀ ਘਟਨਾ ਵੀ। ਪਹਿਲੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਇੱਕ ਦੇਰੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਮਸੀਹ ਨੇ ਵੀ ਦੇਰੀ ਕੀਤੀ ਜਦੋਂ ਉਸ ਨੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਸੁਣਿਆ ਕਿ ਲਾਜਰਸ ਬਿਮਾਰ ਹੈ, ਠੀਕ ਉਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਿਵੇਂ ਦਾਉਦ ਨੇ ਉਸ ਥਾਂ ਸੰਦੂਕ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਦੇਰੀ ਕੀਤੀ ਜਿੱਥੇ ਉਜ਼ਜ਼ਾਹ ਮਰ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਦ ਤੱਕ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਉਸ ਨੂੰ ਮੁੜ ਨਾ ਲਿਆ। ਲਾਜਰਸ ਮਰ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਉਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜੀ ਉੱਠਾਇਆ ਗਿਆ। ਲਾਜਰਸ ਹੀ ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸ ਗਏ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਚਲਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਉੱਤੇ ਯਿਸੂ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਮਿਲਰਾਈਟ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਦੂਤ ਦੂਜਾ 19 ਅਪ੍ਰੈਲ, 1844 ਨੂੰ, ਪਹਿਲੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਦੇ ਸਮੇਂ ਆਇਆ, ਜਿਸ ਨੇ ਦੇਰੀ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਨੂੰ ਚਿੰਨ੍ਹਿਤ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੈਮੂਅਲ ਸਨੋ ਨੇ ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਦੀ ਪੁਕਾਰ ਦੇ ਸੰਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਕ੍ਰਮਵਾਰ ਢੰਗ ਨਾਲ ਵਿਕਸਿਤ ਕਰਨਾ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। ਉਸ ਸੰਦੇਸ਼ ਦਾ ਕ੍ਰਮਵਾਰ ਵਿਕਾਸ ਮਸੀਹ ਦੇ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਨੋ ਦੇ ਕੰਮ ਦੀ ਪ੍ਰਗਤੀ ਵੀ ਸੰਦੂਕ ਦੇ ਸਫ਼ਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ—ਫ਼ਿਲਿਸਤੀਆਂ ਤੋਂ, ਗੱਡੀ ਤੱਕ, ਉਜ਼ਜ਼ਾਹ ਤੱਕ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਵਿੱਚ।

ਇਸ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਨਾਲ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਆਗੂਆਂ ਨੇ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਭੀੜ ਨੂੰ ਚੁੱਪ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ; ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮਸੀਹ ਹੋਇਆ, ਅਤੇ ਫਿਰ ਚੇਲਿਆਂ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਆਈ, ਜਦੋਂ ਹਠੀਲੇ ਆਗੂਆਂ ਨੇ ਪੁੱਛਿਆ ਕਿ ਮਸੀਹ ਕੌਣ ਸੀ। ਲੋਕਾਂ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਦਾ ਜੋ ਪ੍ਰਗਟਾਵਾ ਹੋਇਆ ਅਤੇ ਜਿਸ ਨੇ ਹਠੀਲੇ ਆਗੂਆਂ ਦੀ ਪਹਿਲੀ ਪ੍ਰਤੀਕ੍ਰਿਆ ਨੂੰ ਜਨਮ ਦਿੱਤਾ, ਉਹੀ ਚੇਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦੁਹਰਾਇਆ ਗਿਆ, ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ “line upon line” ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਅਤੀਤ ਦੇ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀਕ ਸਾਕੀਆਂ ਦੀ ਇੱਕ ਬਹੁਤਾਈ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ। ਉਸ ਦਿਨ ਜਦੋਂ ਸੂਰਜ ਡੁੱਬਿਆ, ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਇਸਰਾਏਲ ਦਾ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨਾਲ ਤਿਆਗ-ਸੰਬੰਧ ਹੋ ਗਿਆ।

ਉਸ ਇਤਿਹਾਸ ਵਿੱਚ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਜਾਣਕਾਰੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਚੇਲੇ “ਉਸ ਪ੍ਰਤਿਫਲ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਸਮਝੇ ਜੋ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਉੱਤੇ ਆ ਪੈਣਾ ਸੀ।” ਉਹ “ਪ੍ਰਤਿਫਲ” ਜੋ “ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਉੱਤੇ ਆ ਪੈਣਾ ਸੀ,” ਚੇਲਿਆਂ ਲਈ “ਇੱਕ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤਮਈ ਪਾਠ” ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤਮਈ ਪਾਠ ਅੰਜੀਰ ਦੇ ਰੁੱਖ ਨੂੰ ਸ਼ਾਪ ਦੇਣਾ ਸੀ। ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦੀ ਵਿਨਾਸ਼ਤਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਚੇਲੇ ਅਜੇ ਤੱਕ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਸਨ, ਅੰਜੀਰ ਦੇ ਰੁੱਖ ਨੂੰ ਸ਼ਾਪ ਦੇਣ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਸੀ, ਅਤੇ ਨਾਲ ਹੀ ਉਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਜੋ ਮਸੀਹ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਅੰਜੀਰ ਦੇ ਰੁੱਖ ਬਾਰੇ ਸਿਖਾਇਆ ਸੀ।

“ਇਹ ਚੇਤਾਵਨੀ ਹਰ ਸਮੇਂ ਲਈ ਹੈ। ਜਿਸ ਰੁੱਖ ਨੂੰ ਮਸੀਹ ਨੇ ਆਪਣੀ ਹੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਾਲ ਰਚਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਸ਼ਾਪ ਦੇਣ ਦੀ ਮਸੀਹ ਦੀ ਕ੍ਰਿਆ ਸਭ ਕਲੀਸਿਆਵਾਂ ਅਤੇ ਸਭ ਮਸੀਹੀਆਂ ਲਈ ਇੱਕ ਚੇਤਾਵਨੀ ਵਜੋਂ ਖੜੀ ਹੈ। ਕੋਈ ਵੀ ਮਨੁੱਖ ਦੂਜਿਆਂ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਅਨੁਸਾਰ ਜੀ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਪਰ ਬਹੁਤ ਹਨ ਜੋ ਮਸੀਹ ਦੇ ਦਿਆਲੂ, ਨਿਸ਼ਕਾਮ ਜੀਵਨ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜੀਉਂਦੇ। ਕੁਝ ਜੋ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉੱਤਮ ਮਸੀਹੀ ਸਮਝਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦੇ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਲਈ ਸੇਵਾ ਕਿਸ ਗੱਲ ਨੂੰ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਪ੍ਰਸੰਨ ਕਰਨ ਲਈ ਯੋਜਨਾਵਾਂ

ਬਣਾਉਂਦੇ ਅਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਉਹ ਕੇਵਲ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦੇ ਸੰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹੀ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਸਮਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਕੇਵਲ ਉਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਹੀ ਕੀਮਤੀ ਹੈ ਜਿੰਨਾ ਉਹ ਆਪਣੇ ਲਈ ਇਕੱਠਾ ਕਰ ਸਕਣ। ਜੀਵਨ ਦੇ ਸਭ ਕਾਰਜਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਲਕਸ਼ ਹੈ। ਉਹ ਦੂਜਿਆਂ ਲਈ ਨਹੀਂ, ਸਗੋਂ ਆਪਣੇ ਲਈ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਜੇਹੇ ਸੰਸਾਰ ਵਿੱਚ ਜੀਉਣ ਲਈ ਰਚਿਆ, ਜਿੱਥੇ ਨਿਸ਼ਕਾਮ ਸੇਵਾ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਹ ਹਰ ਸੰਭਵ ਢੰਗ ਨਾਲ ਆਪਣੇ ਸਹਿ-ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀ ਸਹਾਇਤਾ ਕਰਨ। ਪਰ ਆਪਣਾ ਆਪ ਉਨ੍ਹਾਂ ਲਈ ਇੰਨਾ ਵੱਡਾ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਹੋਰ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦੇਖ ਸਕਦੇ। ਉਹ ਮਨੁੱਖਤਾ ਨਾਲ ਸੰਪਰਕ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਜੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਪਣੇ ਲਈ ਜੀਉਂਦੇ ਹਨ, ਉਹ ਅੰਜੀਰ ਦੇ ਰੁੱਖ ਵਾਂਗ ਹਨ, ਜਿਸ ਨੇ ਹਰ ਦਿਖਾਵਾ ਕੀਤਾ ਪਰ ਫਲਹੀਣ ਰਿਹਾ। ਉਹ ਉਪਾਸਨਾ ਦੇ ਰੂਪਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਤੇਬਾ ਜਾਂ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਤੋਂ ਬਿਨਾ। ਆਪਣੇ ਦਾਅਵੇ ਵਿੱਚ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਦਾ ਆਦਰ ਕਰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਆਗਿਆਪਾਲਨ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰ ਹੈ। ਉਹ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਕਰਦੇ ਨਹੀਂ। ਅੰਜੀਰ ਦੇ ਰੁੱਖ ਉੱਤੇ ਉਚਾਰਿਆ ਗਿਆ ਫ਼ੈਸਲਾ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਮਸੀਹ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਿਰਰਥਕ ਦਿਖਾਵਾ ਕਿੰਨਾ ਘ੍ਰਿਣਿਤ ਹੈ। ਉਹ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰਗਟ ਪਾਏ ਉਸ ਮਨੁੱਖ ਨਾਲੋਂ ਘੱਟ ਦੇਸ਼ੀ ਹੈ, ਜੋ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਉਸ ਦੀ ਮਹਿਮਾ ਲਈ ਕੋਈ ਫਲ ਨਹੀਂ ਲਿਆਉਂਦਾ।”

“ਅੰਜੀਰ ਦੇ ਰੁੱਖ ਦੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ, ਜੋ ਮਸੀਹ ਦੇ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦੇ ਦੌਰੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਪਾਠ ਨਾਲ ਸਿੱਧਾ ਸੰਬੰਧ ਰੱਖਦਾ ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਫਲ-ਰਹਿਤ ਰੁੱਖ ਨੂੰ ਸ਼ਾਪ ਦੇ ਕੇ ਸਿਖਾਇਆ।” *The Desire of Ages*, 584.

ਅਗੁਆਂ ਨਾਲ ਆਖਰੀ ਮੁਕਾਬਲੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਯਿਸੂ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਇਕਾਂਤ ਵਿੱਚ ਚਲੇ ਗਏ; ਫਿਰ ਸਵੇਰੇ, ਜਦੋਂ ਉਹ ਅੰਜੀਰ ਦੇ ਰੁੱਖ ਦੇ ਕੋਲੋਂ ਲੰਘੇ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਸ਼ਾਪ ਦਿੱਤਾ।

“ਪੱਕੀਆਂ ਅੰਜੀਰਾਂ ਦਾ ਮੌਸਮ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਿਵਾਏ ਕੁਝ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਇਲਾਕਿਆਂ ਦੇ; ਅਤੇ ਯਰੂਸ਼ਲਮ ਦੇ ਆਲੇ-ਦੁਆਲੇ ਦੇ ਉੱਚੇ ਇਲਾਕਿਆਂ ਵਿੱਚ ਤਾਂ ਸੱਚਮੁੱਚ ਇਹ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ, ‘ਅੰਜੀਰਾਂ ਦਾ ਸਮਾਂ ਅਜੇ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ਸੀ।’ ਪਰ ਜਿਸ ਬਾਗ ਵਿੱਚ ਯਿਸੂ ਆਏ, ਉੱਥੇ ਇੱਕ ਰੁੱਖ ਹੋਰ ਸਭਨਾਂ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ ਹੋਇਆ ਦਿਸਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਪੱਤਿਆਂ ਨਾਲ ਢੱਕਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਅੰਜੀਰ ਦੇ ਰੁੱਖ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪੱਤੇ ਖੁੱਲ੍ਹਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਵੱਧਦਾ ਹੋਇਆ ਫਲ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਰੁੱਖ, ਜੋ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੱਤਿਆਂ ਨਾਲ ਭਰਿਆ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਕਸਿਤ ਫਲ ਦਾ ਵਾਅਦਾ ਕਰਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਇਸ ਦਾ ਦਿੱਖਾ ਧੋਖੇਬਾਜ਼ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਯਿਸੂ ਨੇ ਇਸ ਦੀਆਂ ਟਾਹਣੀਆਂ ਨੂੰ, ਹੇਠਲੀਆਂ ਡਾਲੀਆਂ ਤੋਂ ਲੈ ਕੇ ਸਭ ਤੋਂ ਉੱਚੀ ਟਹਿਣੀ ਤੱਕ, ਖੰਗਾਲਿਆ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੱਤਿਆਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਉਹ ਦਿਖਾਵਟੀ ਪੱਤਿਆਂ ਦਾ ਇਕ ਢੇਰ ਸੀ, ਇਸ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੁਝ ਨਹੀਂ।”

“ਮਸੀਹ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇਕ ਸੁਕਾ ਦੇਣ ਵਾਲਾ ਸ਼ਾਪ ਉਚਾਰਿਆ। ‘ਅੱਗੇ ਤੋਂ ਕਦੇ ਵੀ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਤੇਰਾ ਫਲ ਨਾ ਖਾਏ,’ ਉਸ ਨੇ ਕਿਹਾ। ਅਗਲੇ ਸਵੇਰੇ, ਜਦੋਂ ਉਧਾਰਕ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਚੇਲੇ ਫਿਰ ਸ਼ਹਿਰ ਵੱਲ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ, ਤਾਂ ਸੁੱਕੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਟਾਹਣੀਆਂ ਅਤੇ ਝੁੱਕੇ ਹੋਏ ਪੱਤਿਆਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਧਿਆਨ ਖਿੱਚਿਆ। ‘ਗੁਰਦੇਵ,’ ਪਤਰਸ ਨੇ ਕਿਹਾ, ‘ਵੇਖੋ, ਉਹ ਅੰਜੀਰ ਦਾ ਰੁੱਖ ਜਿਸ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਸ਼ਾਪ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਸੁੱਕ ਗਿਆ ਹੈ।’”

“ਅੰਜੀਰ ਦੇ ਰੁੱਖ ਨੂੰ ਸ਼ਾਪ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਮਸੀਹ ਦੇ ਇਸ ਕਰਮ ਨੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਹੈਰਾਨ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਰਸਤੇਆਂ ਅਤੇ ਕਰਮਾਂ ਦੇ ਉਲਟ ਜਾਪਿਆ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅਕਸਰ ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਦੇ ਸੁਣਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਦੰਡਿਤ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਆਇਆ, ਪਰ ਇਸ ਲਈ ਕਿ ਸੰਸਾਰ ਉਸ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਉੱਧਾਰ ਪਾਏ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਇਹ ਬਚਨ ਯਾਦ ਆਏ, ‘ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਪੁੱਤਰ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੀਆਂ ਜਾਨਾਂ ਨਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ ਆਇਆ, ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣ ਲਈ।’ ਲੂਕਾ 9:56. ਉਸ ਦੇ ਅਦਭੁੱਤ ਕਰਮ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਪੁਨਰਸਥਾਪਨਾ ਲਈ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਕਦੇ ਨਾਸ ਕਰਨ ਲਈ ਨਹੀਂ। ਚੇਲੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕੇਵਲ ਪੁਨਰਸਥਾਪਕ, ਚੰਗਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੀ ਜਾਣਦੇ ਸਨ। ਇਹ ਕਰਮ ਇਕੱਲਾ ਹੀ ਅਲੱਗ ਖੜਾ ਸੀ। ਇਸ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਕੀ ਸੀ? ਉਹ ਪੁੱਛਦੇ ਸਨ।”

“ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ‘ਦਇਆ ਵਿੱਚ ਆਨੰਦ ਮਾਣਦਾ ਹੈ।’ ‘ਮੇਰੇ ਜੀਉਂਦੇ ਹੋਣ ਦੀ ਸੌਂਹ, ਪ੍ਰਭੂ ਯਹੋਵਾਹ ਆਖਦਾ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਦੁਸ਼ਟ ਦੀ ਮੌਤ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਪ੍ਰਸੰਨਤਾ ਨਹੀਂ।’ ਮੀਕਾਹ 7:18; ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ 33:11। ਉਸ ਲਈ ਵਿਨਾਸ਼ ਦਾ ਕੰਮ ਅਤੇ ਨਿਆਂ ਦੀ ਘੋਸ਼ਣਾ ਇਕ ਅਜੀਬ ਕੰਮ ਹੈ। ਯਸਾਯਾਹ 28:21। ਪਰ ਦਇਆ ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿੱਚ ਹੀ ਉਹ ਭਵਿੱਖ ਤੋਂ ਪਰਦਾ ਉਠਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮਨੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਪਾਪਮਈ ਜੀਵਨ-ਮਾਰਗ ਦੇ ਨਤੀਜੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹੈ।”

“ਅੰਜੀਰ ਦੇ ਰੁੱਖ ਨੂੰ ਸ਼ਾਪ ਦੇਣਾ ਇੱਕ ਕਰਮ-ਰੂਪੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਸੀ। ਉਹ ਬਾਂਝ ਰੁੱਖ, ਜੋ ਮਸੀਹ ਦੇ ਸਾਮ੍ਹਣੇ ਹੀ ਆਪਣੇ ਦਿਖਾਵਟੀ ਪੱਤਿਆਂ ਦਾ ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਯਹੂਦੀ ਕੌਮ ਦਾ ਪ੍ਰਤੀਕ ਸੀ। ਉੱਧਾਰਕ ਆਪਣੇ ਚੋਲਿਆਂ ਉੱਤੇ ਇਸਰਾਏਲ ਦੇ ਨਾਸ ਦੇ ਕਾਰਣ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਨਿਸ਼ਚਿਤਤਾ ਨੂੰ ਸਪਸ਼ਟ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਰੁੱਖ ਨੂੰ ਨੈਤਿਕ ਗੁਣਾਂ ਨਾਲ ਯੁਕਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਦਿਵਯ ਸੱਚਾਈ ਦਾ ਵਿਆਖਿਆਤਾ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ। ਯਹੂਦੀ ਹੋਰ ਸਭ ਕੌਮਾਂ ਤੋਂ ਵੱਖਰੇ ਖੜੇ ਸਨ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਪ੍ਰਤੀ ਨਿਸ਼ਠਾ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ। ਉਹ ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਰੂਪ ਨਾਲ ਅਨੁਗ੍ਰਹਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਉਹ ਹਰ ਹੋਰ ਲੋਕ ਤੋਂ ਵੱਧ ਧਾਰਮਿਕਤਾ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਪਰ ਉਹ ਸੰਸਾਰ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਅਤੇ ਲਾਭ ਦੀ ਲਾਲਚ ਨਾਲ ਭ੍ਰਿਸ਼ਟ ਹੋ ਗਏ ਸਨ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਗਿਆਨ ਉੱਤੇ ਘਮੰਡ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਪਰ ਉਹ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀਆਂ ਮੰਗਾਂ ਤੋਂ ਅਗਿਆਨ ਸਨ ਅਤੇ ਕਪਟ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਉਸ ਬਾਂਝ ਰੁੱਖ ਵਾਂਗ, ਉਹ ਆਪਣੀਆਂ ਦਿਖਾਵਟੀ ਟਾਹਣੀਆਂ ਨੂੰ ਉੱਚਾ ਫੈਲਾਉਂਦੇ ਸਨ, ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹਰੇ-ਭਰੇ ਅਤੇ ਅੱਖ ਨੂੰ ਸੁੰਦਰ, ਪਰ ਉਹ ‘ਪੱਤਿਆਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾ ਹੋਰ ਕੁਝ ਨਹੀਂ’ ਪੈਦਾ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਯਹੂਦੀ ਧਰਮ, ਆਪਣੇ ਸ਼ਾਨਦਾਰ ਮੰਦਰ, ਆਪਣੇ ਪਵਿੱਤਰ ਵੇਦੀਆਂ, ਆਪਣੇ ਮੁਕੁਟਧਾਰੀ ਯਾਜ਼ਕਾਂ ਅਤੇ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਰਸਮਾਂ ਸਮੇਤ, ਨਿਸ਼ਚੇ ਹੀ ਬਾਹਰੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸੁੰਦਰ ਸੀ, ਪਰ ਨਿਮਰਤਾ, ਪ੍ਰੇਮ ਅਤੇ ਪਰਉਪਕਾਰ ਦੀ ਘਾਟ ਸੀ।” The Desire of Ages, 581, 582.

ਅਸੀਂ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਉਠਾਏ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਉੱਤਰ ਅਸੀਂ ਇਸ ਵੇਲੇ ਦੇ ਰਹੇ ਹਾਂ। ਉਹ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਇਹ ਸਨ: “ਜੀਉਂਦਿਆਂ ਦਾ ਨਿਆਂ 9/11 ਤੋਂ ਕਿਉਂ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਇਆ? ਜੀਉਂਦਿਆਂ ਦਾ ਬਾਈਬਲੀ ਨਿਆਂ ਕੀ ਹੈ?”

ਜੇ ਕੁਝ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀਆਂ ਪੰਕਤੀਆਂ ਅਸੀਂ ਹੁਣੇ ਹੀ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤੀਆਂ ਹਨ, ਉਹ ਜੀਉਂਦਿਆਂ ਦੇ ਨਿਆਂ ਦੀਆਂ ਬਾਈਬਲੀ ਗਵਾਹੀਆਂ ਹਨ। ਉਹ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਦੀਆਂ ਪੰਕਤੀਆਂ ਨਿਆਂ ਦੇ ਕੇਵਲ “A, B, C’s” ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਵੱਧ ਵਿਸ਼ਿਆਂ ਨੂੰ ਸੰਬੰਧਿਤ ਕਰਦੀਆਂ ਹਨ, ਪਰ ਅਸੀਂ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ 9/11 ਅਤੇ ਜੀਉਂਦਿਆਂ ਦੇ ਨਿਆਂ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਦਾ ਉੱਤਰ ਦੇ ਰਹੇ ਹਾਂ।

“ਮੈਂ ਵੇਖਦਾ ਰਿਹਾ,’ ਨਬੀ ਦਾਨੀਏਲ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ‘ਜਦ ਤੱਕ ਸਿੰਹਾਸਨ ਰੱਖੇ ਗਏ, ਅਤੇ ਉਹ ਜੋ ਪ੍ਰਾਚੀਨ-ਏ-ਅਯਾਮ ਹੈ ਬੈਠ ਗਿਆ: ਉਸ ਦਾ ਵਸਤੂ ਹਿਮ ਵਾਂਗ ਚਿੱਟਾ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਸਿਰ ਦੇ ਵਾਲ ਖ਼ਾਲਿਸ ਉਨ ਵਾਂਗ; ਉਸ ਦਾ ਸਿੰਹਾਸਨ ਅੱਗ ਦੀਆਂ ਜਵਾਲਾਂ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਪਹਿਏ ਦਹਕਦੀ ਅੱਗ ਸਨ। ਅੱਗ ਦੀ ਇੱਕ ਧਾਰ ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਤੋਂ ਨਿਕਲੀ ਅਤੇ ਵਗਦੀ ਆਈ: ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਦੇ ਹਜ਼ਾਰ ਉਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਦੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਦਸ ਹਜ਼ਾਰ ਗੁਣਾ ਦਸ ਹਜ਼ਾਰ ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜੇ ਸਨ: ਨਿਆਂ ਦਾ ਦਰਬਾਰ ਬੈਠਾਇਆ ਗਿਆ, ਅਤੇ ਪੁਸਤਕਾਂ ਖੋਲ੍ਹੀਆਂ ਗਈਆਂ।’ ਦਾਨੀਏਲ 7:9, 10, R.V.”

“ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਬੀ ਦੇ ਦਰਸ਼ਨ ਅੱਗੇ ਉਹ ਮਹਾਨ ਅਤੇ ਗੰਭੀਰ ਦਿਨ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ, ਜਦੋਂ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰ ਅਤੇ ਜੀਵਨ ਸਾਰੀ ਧਰਤੀ ਦੇ ਨਿਆਂਘੋਸ਼ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਜਾਂਚ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਸਨ, ਅਤੇ ਹਰ ਇਕ ਮਨੁੱਖ ਨੂੰ ‘ਉਸ ਦੇ ਕਰਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ’ ਫਲ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਅਤਿ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਪਿਤਾ ਹੈ। ਭਜਨਕਾਰ ਆਖਦਾ ਹੈ: ‘ਪਹਾੜਾਂ ਦੇ ਉਤਪੰਨ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਅਥਵਾ ਤੂੰ ਧਰਤੀ ਅਤੇ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਰਚਿਆ ਹੋਵੇ, ਅਨਾਦਿ ਤੋਂ ਅਨੰਤ ਤੱਕ, ਤੂੰ ਹੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹੈਂ।’ Psalm 90:2. ਉਹੀ, ਜੋ ਸਾਰੇ ਅਸਤਿਤਵ ਦਾ ਸਰੋਤ ਹੈ ਅਤੇ ਸਾਰੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਮੂਲ-ਸਰੋਤ ਹੈ, ਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅਧਿਆਕਸ਼ਤਾ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਪਵਿੱਤਰ ਦੂਤ, ਸੇਵਕਾਂ ਅਤੇ ਗਵਾਹਾਂ ਵਜੋਂ, ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ‘ਦਸ ਹਜ਼ਾਰ ਗੁਣਾ ਦਸ ਹਜ਼ਾਰ, ਅਤੇ ਹਜ਼ਾਰਾਂ ਦੇ ਹਜ਼ਾਰ,’ ਇਸ ਮਹਾਨ ਨਿਆਂ ਅਸਥਾਨ ਅੱਗੇ ਹਾਜ਼ਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।”

“ਅਤੇ ਵੇਖੋ, ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਪੁੱਤਰ ਵਰਗਾ ਇੱਕ ਅਕਾਸ਼ ਦੇ ਬੱਦਲਾਂ ਨਾਲ ਆਇਆ, ਅਤੇ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਦਿਨਾਂ ਵਾਲੇ ਦੇ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚਿਆ, ਅਤੇ ਉਹ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਅੱਗੇ ਲੈ ਆਏ। ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਬੁਤਾ, ਮਹਿਮਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਰਾਜ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ, ਤਾਂ ਜੋ ਸਭ ਲੋਕ, ਕੌਮਾਂ ਅਤੇ ਭਾਸ਼ਾਵਾਂ ਉਸ ਦੀ ਸੇਵਾ ਕਰਨ; ਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰਬੁਤਾ ਸਦੀਵੀ ਪ੍ਰਬੁਤਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਦੇ ਟਲੇਗੀ ਨਹੀਂ।’ ਦਾਨੀਏਲ 7:13, 14. ਇੱਥੇ ਵਰਣਿਤ ਮਸੀਹ ਦਾ ਆਗਮਨ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਉਸ ਦਾ ਦੂਜਾ ਆਗਮਨ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਉਹ ਅਕਾਸ਼ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਚੀਨ ਦਿਨਾਂ ਵਾਲੇ ਦੇ ਕੋਲ ਪ੍ਰਬੁਤਾ, ਮਹਿਮਾ ਅਤੇ ਰਾਜ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਲਈ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਉਸ ਨੂੰ ਮੱਧਸਥ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਦੇ ਸਮਾਪਤ ਹੋਣ ਤੇ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣੇ ਹਨ। ਇਹੀ ਆਗਮਨ, ਨਾ ਕਿ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਉਸ ਦਾ ਦੂਜਾ ਆਗਮਨ, ਉਹ ਸੀ ਜਿਸ ਦੇ 1844 ਵਿੱਚ 2300 ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਤ ਤੇ ਹੋਣ ਦੀ ਭਵਿੱਖਬਾਣੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਸਵਰਗੀ ਦੂਤਾਂ ਦੀ ਸੰਗਤ ਵਿੱਚ, ਸਾਡਾ ਮਹਾਨ ਮਹਾਂਯਾਜ਼ਕ ਪਰਮ-ਪਵਿੱਤਰ ਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਮਨੁੱਖ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਆਪਣੀ ਸੇਵਾ ਦੇ ਅੰਤਿਮ ਕਰਮ ਕਰਨ ਲਈ—ਜਾਂਚ-ਪੜਤਾਲ ਵਾਲੇ ਨਿਆਂ ਦਾ ਕੰਮ ਪੂਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਸਭ ਲਈ ਪ੍ਰਾਇਸਚਿੱਤ ਕਰਨ ਲਈ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਲਾਭਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਠਹਿਰਾਏ ਜਾਂਦੇ

ਹਨ—ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਹਾਜ਼ਰੀ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ।

“ਰੂਪਕਾਤਮਕ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਕੇਵਲ ਉਹੀ ਲੋਕ ਪ੍ਰਾਇਸਚਿੱਤ ਦੇ ਦਿਨ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਭਾਗੀ ਹੁੰਦੇ ਸਨ, ਜੋ ਪਾਪ-ਸਵੀਕਾਰ ਅਤੇ ਪਛਤਾਵੇ ਨਾਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਅੱਗੇ ਆਏ ਸਨ, ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਾਪ ਪਾਪ-ਬਲੀ ਦੇ ਲਹੂ ਰਾਹੀਂ ਪਵਿੱਤਰ ਅਸਥਾਨ ਵਿੱਚ ਸਥਾਨਾਂਤਰਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅੰਤਿਮ ਪ੍ਰਾਇਸਚਿੱਤ ਅਤੇ ਜਾਂਚੀ ਨਿਆਂ ਦੇ ਮਹਾਨ ਦਿਨ ਵਿੱਚ ਕੇਵਲ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੇ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਹੀ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚਾਰੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਦੁਸ਼ਟਾਂ ਦਾ ਨਿਆਂ ਇੱਕ ਵੱਖਰਾ ਅਤੇ ਅਲੱਗ ਕੰਮ ਹੈ, ਅਤੇ ਉਹ ਬਾਅਦ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ‘ਨਿਆਂ ਨੂੰ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਘਰ ਤੋਂ ਹੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਣਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਜੇ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਸਾਡੇ ਤੋਂ ਹੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅੰਤ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇ ਸੁਸਮਾਚਾਰ ਦੀ ਆਗਿਆ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦੇ?’ 1 Peter 4:17.”

“ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਅਭਿਲੇਖ-ਪੁਸਤਕਾਂ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਰਤੱਬ ਲਿਖੇ ਹੋਏ ਹਨ, ਨਿਆਂ ਦੇ ਫੈਸਲਿਆਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਵਾਲੀਆਂ ਹਨ। ਭਵਿੱਖਵਕਤਾ ਦਾਨੀਏਲ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ: ‘ਨਿਆਉ ਬੈਠਿਆ, ਅਤੇ ਪੁਸਤਕਾਂ ਖੋਲ੍ਹੀਆਂ ਗਈਆਂ।’ ਉਹੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਵਰਣਨ ਕਰਦਿਆਂ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦਾ ਲੇਖਕ ਇਹ ਜੋੜਦਾ ਹੈ: ‘ਇੱਕ ਹੋਰ ਪੁਸਤਕ ਖੋਲ੍ਹੀ ਗਈ, ਜੋ ਜੀਵਨ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਹੈ; ਅਤੇ ਮੁਰਦਿਆਂ ਦਾ ਨਿਆਉ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਜੋ ਪੁਸਤਕਾਂ ਵਿੱਚ ਲਿਖੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਰਮਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ।’ ਪਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ 20:12.”

“ਜੀਵਨ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਸਭਨਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਦਰਜ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਸੇਵਾ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਆਖਿਆ: ‘ਆਨੰਦ ਕਰੋ, ਕਿਉਂਕਿ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਮ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਲਿਖੇ ਹੋਏ ਹਨ।’ ਲੂਕਾ 10:20. ਪੌਲੁਸ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗ ਸਹਿਕਰਮੀਆਂ ਬਾਰੇ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ‘ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਜੀਵਨ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਹਨ।’ ਫਿਲਿੱਪੀਆਂ 4:3. ਦਾਨੀਏਲ, ‘ਅਜੇਹੇ ਸੰਕਟ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵੱਲ ਨਿਹਾਰਦਾ ਹੋਇਆ, ‘ਜਿਹਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ,’ ਇਹ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਲੋਕ ਛੁਡਾਏ ਜਾਣਗੇ, ‘ਹਰ ਇਕ ਜੋ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਲਿਖਿਆ ਮਿਲੇਗਾ।’ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਦਾ ਲੇਖਕ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੇਵਲ ਉਹੀ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕਰਨਗੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ‘ਮੇਮਨੇ ਦੀ ਜੀਵਨ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਲਿਖੇ ਹੋਏ ਹਨ।’ ਦਾਨੀਏਲ 12:1; ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੁਸਤਕ 21:27.”

“ਸਿਮਰਨ ਦੀ ਇੱਕ ਪੁਸਤਕ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਅੱਗੇ ਲਿਖੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਭਲੇ ਕੰਮ ਦਰਜ ਹਨ ‘ਜੋ ਯਹੋਵਾਹ ਦਾ ਭੈ ਰੱਖਦੇ ਸਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਨਾਮ ਨੂੰ ਯਾਦ ਕਰਦੇ ਸਨ।’ ਮਲਾਕੀ 3:16. ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੇ ਬਚਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਕਰਮ, ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਲਿਖੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਨਹਮਿਆਹ ਇਸ ਦਾ ਉਲੇਖ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ: ‘ਹੇ ਮੇਰੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ, ਮੈਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖ, ... ਅਤੇ ਉਹ ਭਲੇ ਕੰਮ ਜੋ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਘਰ ਲਈ ਕੀਤੇ ਹਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਿਟਾ ਨਾ ਦੇਈਂ।’ ਨਹਮਿਆਹ 13:14. ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸਿਮਰਨ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਧਾਰਮਿਕਤਾ ਦਾ ਹਰ ਇੱਕ ਕਰਮ ਅਮਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉੱਥੇ ਹਰ ਇੱਕ ਜਿੱਤੀ ਹੋਈ ਪਰਖ, ਹਰ ਇੱਕ ਜਿੱਤਿਆ ਗਿਆ ਬੁਰਾਪਾ, ਕੋਮਲ ਦਇਆ ਦਾ ਹਰ ਇੱਕ ਉਚਾਰਿਆ ਹੋਇਆ ਬਚਨ, ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗਤਾ ਨਾਲ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਹਰ ਇੱਕ ਤਿਆਗ ਦਾ ਕਰਮ, ਹਰ ਇੱਕ ਦੁੱਖ ਅਤੇ ਕਲੇਸ਼ ਜੋ ਮਸੀਹ ਦੀ ਖਾਤਰ ਸਹਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਲਿਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਜ਼ਬੂਰਕਾਰ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ: ‘ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਭਟਕਣ ਗਿਣਦਾ ਹੈਂ; ਮੇਰੇ ਅੰਸੂ ਆਪਣੇ ਕੁਜੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖ: ਕੀ ਉਹ ਤੇਰੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਹਨ?’ ਜ਼ਬੂਰ 56:8.”

ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਪਾਪਾਂ ਦਾ ਭੀ ਇੱਕ ਲੇਖਾ ਹੈ। “ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹਰ ਇਕ ਕੰਮ ਨੂੰ, ਹਰ ਇਕ ਗੁਪਤ ਗੱਲ ਸਮੇਤ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਚੰਗੀ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਭਾਵੇਂ ਮੰਦੀ ਹੋਵੇ, ਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਲਿਆਵੇਗਾ।” “ਹਰ ਇਕ ਫ਼ਜ਼ੂਲ ਬਾਤ ਜੋ ਮਨੁੱਖ ਬੋਲਣਗੇ, ਉਹ ਉਸ ਦਾ ਹਿਸਾਬ ਨਿਆਂ ਦੇ ਦਿਨ ਦੇਣਗੇ।” ਮੁਕਤਿਦਾਤਾ ਆਖਦਾ ਹੈ: “ਤੇਰੀਆਂ ਬਾਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਤੂੰ ਧਰਮੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਅਤੇ ਤੇਰੀਆਂ ਬਾਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਤੂੰ ਦੇਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾਵੇਗਾ।” ਉਪਦੇਸ਼ਕ 12:14; ਮੱਤੀ 12:36, 37. ਗੁਪਤ ਮਨਸੂਬੇ ਅਤੇ ਪ੍ਰੇਰਣਾਵਾਂ ਉਸ ਅਚੁਕ ਰਜਿਸਟਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ; ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ “ਅੰਧਕਾਰ ਦੀਆਂ ਲੁਕੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਗੱਲਾਂ ਨੂੰ ਚਾਨਣ ਵਿੱਚ ਲਿਆਵੇਗਾ ਅਤੇ ਦਿਲਾਂ ਦੀਆਂ ਸਲਾਹਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰੇਗਾ।” 1 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 4:5. “ਵੇਖੋ, ਇਹ ਮੇਰੇ ਅੱਗੇ ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ, ... ਤੁਹਾਡੀਆਂ ਬਦੀਆਂ ਅਤੇ ਤੁਹਾਡੇ ਪਿਉਆਂ ਦੀਆਂ ਬਦੀਆਂ ਇਕੱਠੀਆਂ ਹੀ, ਯਹੋਵਾਹ ਆਖਦਾ ਹੈ।” ਯਸਾਯਾਹ 65:6, 7.

“ਹਰੇਕ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਕੰਮ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਮੀਖਿਆ ਲਈ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗਤਾ ਜਾਂ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸਯੋਗਤਾ ਅਨੁਸਾਰ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਕਾਸ਼ ਦੀਆਂ ਪੁਸਤਕਾਂ ਵਿੱਚ ਹਰ ਇੱਕ ਨਾਮ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਡਰਾਉਣੀ ਸੁੱਧਤਾ ਨਾਲ ਹਰ ਇੱਕ ਗਲਤ ਬਚਨ, ਹਰ ਇੱਕ ਸੁਆਰਥੀ ਕਰਤੂਤ, ਹਰ ਇੱਕ ਅਪੁਰਾ ਛੱਡਿਆ ਹੋਇਆ ਫ਼ਰਜ਼, ਅਤੇ ਹਰ ਇੱਕ ਗੁਪਤ ਪਾਪ, ਨਾਲ ਹੀ ਹਰ ਇੱਕ ਚਤੁਰ ਕਪਟ, ਲਿਖਿਆ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸਵਰਗ-ਭੋਜੀਆਂ ਚੇਤਾਵਨੀਆਂ ਜਾਂ ਤਾੜਨਾਵਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਣਦੇਖੀ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਵਿਅਰਥ ਗੁਜ਼ਾਰੇ ਹੋਏ ਪਲ, ਅਣਵਰਤੀਆਂ ਰਹਿ ਗਈਆਂ ਮੌਕਿਆਂ, ਭਲੇ ਜਾਂ ਬੁਰੇ ਲਈ ਪਾਇਆ ਗਿਆ ਪ੍ਰਭਾਵ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਦੂਰ-ਤੱਕ ਪਹੁੰਚਣ ਵਾਲੇ ਨਤੀਜੇ—ਇਹ ਸਭ ਕੁਝ ਦਰਜ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੂਤ ਦੁਆਰਾ ਲਿਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

“ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਉਹ ਮਾਪਦੰਡ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਮਨੁੱਖਾਂ ਦੇ ਚਰਿੱਤਰਾਂ ਅਤੇ ਜੀਵਨਾਂ ਦੀ ਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪਰਖ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਗਿਆਨੀ ਮਨੁੱਖ ਆਖਦਾ ਹੈ: ‘ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਭੈ ਮੰਨ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਆਗਿਆਵਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰ; ਕਿਉਂਕਿ ਮਨੁੱਖ ਦਾ ਸਾਰਾ ਕਰਤੱਬ ਇਹੀ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਹਰ ਇੱਕ ਕੰਮ ਨੂੰ ਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਲਿਆਵੇਗਾ।’ ਉਪਦੇਸ਼ਕ 12:13, 14. ਪ੍ਰੇਰੀ ਯਾਕੂਬ ਆਪਣੇ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਚੇਤਾਵਨੀ ਦਿੰਦਾ ਹੈ: ‘ਤੁਸੀਂ ਐਸਾ ਬੋਲੋ, ਅਤੇ ਐਸਾ ਹੀ ਕਰੋ, ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਜੋ ਆਜ਼ਾਦੀ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਅਨੁਸਾਰ ਨਿਆਂ ਕੀਤੇ ਜਾਣਗੇ।’ ਯਾਕੂਬ 2:12.”

“ਜੇ ਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ‘ਯੋਗ ਠਹਿਰਾਏ ਜਾਣਗੇ,’ ਉਹ ਧਰਮੀ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਪੁਨਰੁੱਥਾਨ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲੈਣਗੇ। ਯਿਸੂ ਨੇ ਕਿਹਾ: ‘ਪਰ ਜੇ ਉਸ ਸੰਸਾਰ ਨੂੰ ਅਤੇ ਮਰਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪੁਨਰੁੱਥਾਨ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਠਹਿਰਾਏ ਜਾਣਗੇ, ... ਉਹ ਦੂਤਾਂ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹਨ; ਅਤੇ ਪੁਨਰੁੱਥਾਨ ਦੇ ਸੰਤਾਨ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸੰਤਾਨ ਹਨ।’ ਲੂਕਾ 20:35, 36. ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹ ਘੋਸ਼ਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ‘ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਭਲਾਈ ਕੀਤੀ ਹੈ’ ਉਹ ‘ਜੀਵਨ ਦੇ ਪੁਨਰੁੱਥਾਨ ਲਈ’ ਬਾਹਰ ਆਉਣਗੇ। ਯੂਹੰਨਾ 5:29. ਧਰਮੀ ਮਰੇ ਹੋਏ ਲੋਕ ਉਸ ਨਿਆਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਜੀ ਉਠਾਏ ਜਾਣਗੇ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ‘ਜੀਵਨ ਦੇ ਪੁਨਰੁੱਥਾਨ’ ਦੇ ਯੋਗ ਠਹਿਰਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਅਭਿਲੇਖਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦਾ ਫ਼ੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਦ ਉਹ ਨਿਆਂ-ਆਸਨ ਅੱਗੇ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤੌਰ ਤੇ ਹਾਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਹੋਣਗੇ।”

“ਯਿਸੂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਅੱਗੇ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਵਜੋਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਵੇਗਾ। ‘ਜੇ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਪਾਪ ਕਰੇ, ਤਾਂ ਪਿਤਾ ਦੇ ਕੋਲ ਸਾਡਾ ਇੱਕ ਵਕੀਲ ਹੈ, ਧਰਮੀ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ।’ 1 ਯੂਹੰਨਾ 2:1. ‘ਕਿਉਂਕਿ ਮਸੀਹ ਹੱਥਾਂ ਨਾਲ ਬਣੇ ਹੋਏ ਉਹਨਾਂ ਪਵਿੱਤਰ ਥਾਵਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਸੱਚੀਆਂ ਦੀਆਂ ਨਕਲਾਂ ਹਨ; ਪਰ ਉਹ ਆਪ ਹੀ ਸਵਰਗ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਜੋ ਹੁਣ ਸਾਡੇ ਲਈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਰਜ਼ੂਰੀ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਵੇ।’ ‘ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਵੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉੱਧਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਕੋਲ ਆਉਂਦੇ ਹਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਉਹਨਾਂ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨ ਵਾਸਤੇ ਸਦਾ ਜੀਉਂਦਾ ਹੈ।’ ਇਬਰਾਨੀਆਂ 9:24; 7:25.”

“ਜਦੋਂ ਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅਭਿਲੇਖਾਂ ਦੀਆਂ ਪੁਸਤਕਾਂ ਖੋਲ੍ਹੀਆਂ ਜਾਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਸਭਨਾਂ ਦੇ ਜੀਵਨ ਜੋ ਯਿਸੂ ਉੱਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਦੇ ਰਹੇ ਹਨ, ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਮੀਖਿਆ ਲਈ ਲਿਆਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਉਹਨਾਂ ਤੋਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਦਿਆਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਧਰਤੀ ਉੱਤੇ ਜੀਵਨ ਬਿਤਾਇਆ, ਸਾਡਾ ਵਕੀਲ ਹਰ ਲਗਾਤਾਰ ਪੀੜ੍ਹੀ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਪੇਸ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਜੀਉਂਦਿਆਂ ਉੱਤੇ ਸਮਾਪਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਹਰ ਨਾਮ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਹਰ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਸੁਚੱਜੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਕੁਝ ਨਾਮ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਕੁਝ ਨਾਮ ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਪਾਪ ਅਭਿਲੇਖਾਂ ਦੀਆਂ ਪੁਸਤਕਾਂ ਵਿੱਚ ਬਿਨਾ ਪਸ਼ਚਾਤਾਪ ਅਤੇ ਬਿਨਾ ਮਾਫ਼ੀ ਦੇ ਬਾਕੀ ਰਹਿ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਤਾਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਨਾਮ ਜੀਵਨ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚੋਂ ਮਿਟਾ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣਗੇ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਚੰਗੇ ਕਰਮਾਂ ਦਾ ਅਭਿਲੇਖ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦੀ ਯਾਦ ਦੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚੋਂ ਮਿਟਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਪ੍ਰਭੂ ਨੇ ਮੁਸਾ ਨੂੰ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ: ‘ਜਿਸ ਕਿਸੇ ਨੇ ਮੇਰੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪਾਪ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਪੁਸਤਕ ਵਿੱਚੋਂ ਮਿਟਾ ਦਿਆਂਗਾ।’ Exodus 32:33. ਅਤੇ ਨਬੀ ਹਿਜ਼ਕੀਏਲ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ: ‘ਜਦੋਂ ਧਰਮੀ ਆਪਣੀ ਧਾਰਮਿਕਤਾ ਤੋਂ ਹਟ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਧਰਮ ਕਰਦਾ ਹੈ, ... ਤਾਂ ਉਸ ਦੀ ਉਹ ਸਾਰੀ ਧਾਰਮਿਕਤਾ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।’ Ezekiel 18:24.” The Great Controversy, 479–483.

ਅਸੀਂ ਇਸ ਅਧਿਐਨ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਾਂਗੇ ਅਤੇ ਇਸ ਲੜੀ ਦੇ ਅਗਲੇ ਲੇਖ ਵਿੱਚ ਉਠਾਏ ਗਏ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਦੇ ਉੱਤਰ ਦੇਵਾਂਗੇ।